

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie Z. J.

podejrzanego o czyn z art. 190 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art 535 § 3 k.p.k.)

w dniu 15 lutego 2022 r.,

kasacji obrońcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt VII Kz [...]

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego w M.

z dnia 7 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć podejrzanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w M., postanowieniem z 7 lipca 2021 r.: 1) umorzył postępowanie karne przeciwko Z. J. podejrzanemu o popełnienie trzech przestępstw – w dniu 15 grudnia 2020 r. czynu z art. 189 § 1 k.k. w zb. z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k., w dniu 9 listopada 2020 r. czynu z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. i w okresie od 9 listopada do 15 grudnia 2020 r. czynu z art. 190a § 1 k.k.; 2) zastosował wobec sprawcy środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym w celu przymusowego leczenia. Sąd

Okręgowy w C. – po rozpoznaniu zażalenia obrońcy – w dniu 12 października 2021 r. utrzymał w mocy pierwszoinstancyjne postanowienie.

Kasację od orzeczenia Sądu odwoławczego złożył obrońca, podnosząc dwa zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia prawa procesowego: 1) art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k.; 2) art. 433 k.p.k. W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, ewentualnie „uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania”.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w M. w pisemnej odpowiedzi na kasację zażądał jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna – i to w stopniu oczywistym.

Zdecydowanej krytyki wymagała wyrażona w pierwszym zarzucie kasacyjnym teza, że Sąd *ad quem*, rozpoznając zażalenie obrońcy, powinien był wyjść poza granice podniesionych przez autora środka odwoławczego zarzutów z uwagi na rażącą niesprawiedliwość pierwszoinstancyjnego postanowienia. Twierdzenie skarżącego o braku ustalenia, że popełnione przez sprawcę czyny cechowała znaczna szkodliwość społeczna, rozmijało się ewidentnie z treścią uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, w którym ów stopień określono jako wysoki, wiążący się z sankcjami karnymi przewidzianymi w art. 190a § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. Warto odnotować, że bezprawnym groźbom pozbawienia życia podczas pozbawienia wolności pokrzywdzonej towarzyszyło przykładanie do jej szyi noża. Równie nieprawdziwa była uwaga autora kasacji o braku ustalenia, że zachodzi wysokie prawdopodobieństwo popełnienia ponownie przez podejrzanego czynów o podobnym charakterze. Sąd Okręgowy, odwołując się do opinii biegłych lekarzy psychiatrów, według których Z. J. cierpi na chorobę psychiczną w rozumieniu psychozy – zespół psychoorganiczny znacznego stopnia z komponentą urojeniową, nie mówiąc o zespole uzależnienia od alkoholu, jasno i przekonująco wykazał istnienie przesłanek określonych w art. 93g § 1 k.k.

Podobnie chybiony był zarzut kasacyjny drugi, jakoby Sąd odwoławczy rozpoznał zażalenie w sposób pobieżny, powierzchowny, a wręcz pozorny. Sąd ten uzupełnił materiał dowodowy oraz precyzyjnie wskazał, dlaczego dokonana przez

Sąd *a quo* ocenę poszczególnych dowodów, zwłaszcza zeznań M. K. oraz opinii biegłych, uznał za w pełni poprawną i pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k.

W tym stanie rzeczy Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko oddalić kasację w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.